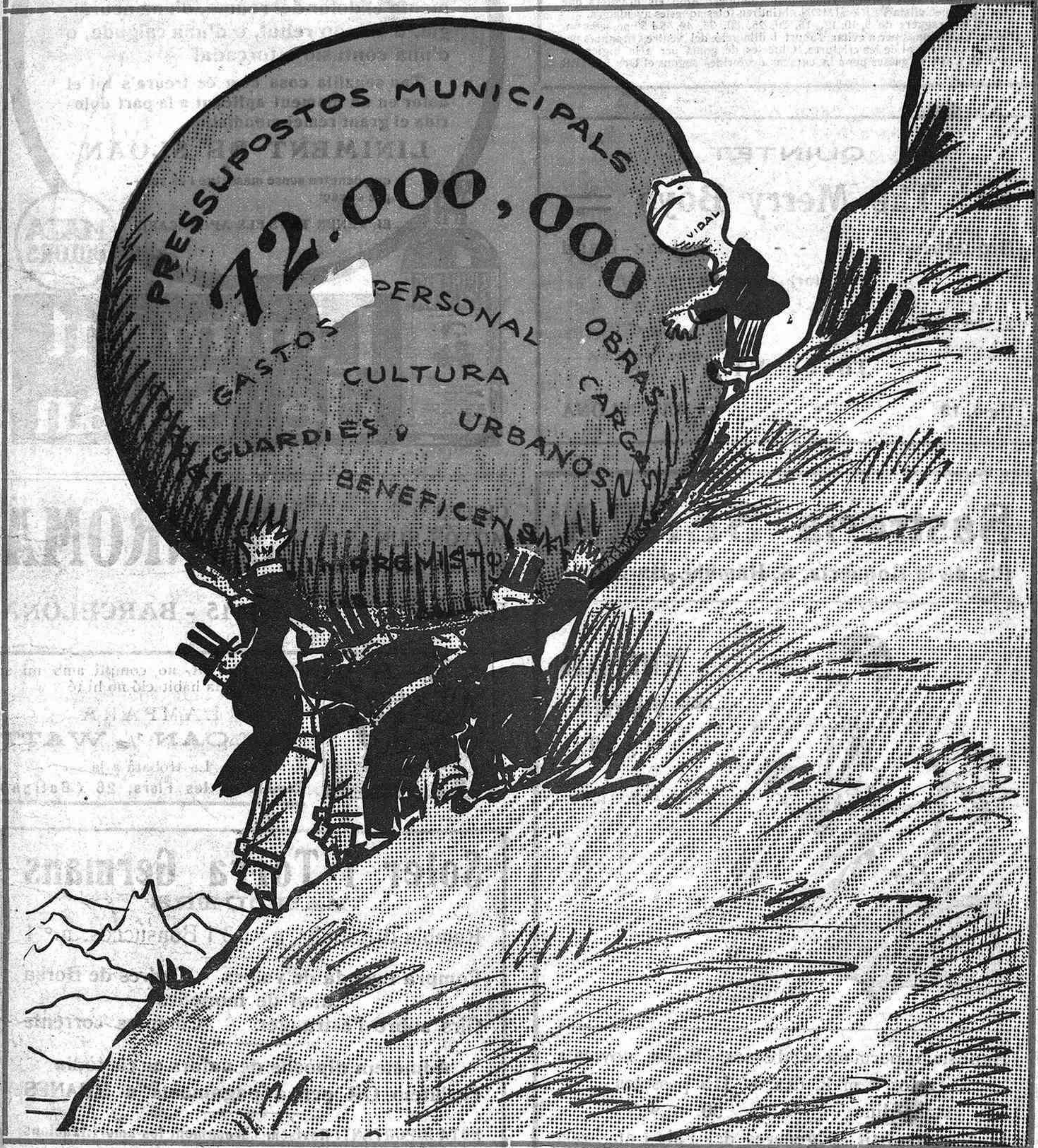

L'Esquella de la Torratxa

Any XLVI Número 2293 15 cèntims = Atrassats, 50

ELS ESCARBATS DE LA CASA GRAN

—Apa, nois, a veure si la pugem a dalt, que és el nostre calaix del pa...

CASA ESTABLERTA EN 1890

Carme, 51, botiga
AL REGULADOR

Telèfon A.º 62

BARCELONA

HERNIATS (TRENCA TS)

Voleu curar vos les hernies? Voleu evitar el seu d senrotllo? Voleu pre-
venir-vos dels seus perills? Voleu anar còmodes? Amb els braguers que
fabrica l'especialista PERE SIMON obtindreu totes aquestes aventatges.
Hi ha braguers de 5, 10, 12, 15, 20, 25, 30, 35, 40, 45 i 50 pessetes un.
Faixes higièniques per a evitar l'abort i dilatació del ventre. Braguers per
a la curació radical de les criatures. Objectes de goma per a la higiene en
general. Cotons i gasses per a la curació de ferides segons el Dr. LISTER

QUINTET

= The Merry Boys =

Orquestrina - - - Jazz-Band

Repertori Americà

Per contractes:

Josep Vila

Unió, 13

BARCELONA

Sastreria SERRA

Pla de la Boqueria, 8, Rambla.-Barcelona

TEMPORADA
d'hivern
1922

Exposició permanent de les últimes novetats
Trajos a mida des de 115 pessetes
Gabardines » » 90 »
Immens assortit en gèneres del País i anglesos

Oh, turment!

Que és trist passar els dies amb ira
i les nits sense descans perquè ator-
menta el dolor del reuma, d'una neuràl-
gia, d'un cop rebut, o d'una caiguda, o
d'una contusió o torçada!

Tan senzilla cosa com és treure's tot el
dolor en un moment aplicant a la part dolo-
rida el grant remei mundial

LINIMENT DE SLOAN

que penetra sense massatge i és sem-
pre eficaç!

EL VENEN TOTS ELS APOTECARIS

**MATA
DOLORS**

Liniment de Sloan

CICLES
MOTOS SUN
Articles per a Sport

SANROMÀ

Balmes, 62 - Tel. A-1445 - BARCELONA

—Ja li tinc dit, no compti amb mi si
a la habitació no hi té

LAMPARA
VULCAN 1/2 WATT

La trobarà a la
Rambla de les Flors, 26 (Botiga)

Soler i Torra Germans BANQUERS

Rambla d'Estudis n.º 13 i Bonsuccès, n.º 1

Compra i venda de valors - Ordres de Borsa
Canvi de monedes

Girs sobre l'estranger - Comptes corrents

Admetem dipòsits de valors en custòdia
Facilem OR per a pagaments a DUANES

NOTA IMPORTANT: Revisem curosament les amortitzacions

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

LA BACANAL

Ua és mort el Carnestoltes. Però, és que el Carnestoltes barceloní ha viscut? Es que, del nostre record, ha tingut mai vida? Jo recordo un Carnestoltes de fa uns deu anys, quan encara ni el món estava trasbalsat ni ens havíem adonat del ròssec dels

anys. Llogàrem un cotxe, compràrem uns sacs de *confetti* i unes ampolles, llençant-nos cap a la Rua. Després de cridar, de llençar serpentines i paperets, agafàrem una ampolla de *manzanilla* bevent a galet, mancats de copes. Una veu va sortir de la Rua:

—Apa, borratxos!...

Allò, beure uns raigs de vi, era perfectament regular en una tarda de Carnestoltes. No estavem en el dia del transitori esbogerrament? No's transportava al carrer el desig de joia? Doncs, per què protestaven de un xic de beguda consumida públicament complint el rite del Carnestoltes? Ells ja el volien el Carnestoltes, però amb modos, amb respecte mutu, amb seny, perquè si pel Carnestoltes se perd el seny, quines obscenitats, quines intemperàncies no patiríem? Nosaltres erem uns senyors coneguts, i els senyors coneguts no poden beure a galet, al Passeig de Gràcia, ni els dies de Carnaval.

Nosaltres insistírem en beure, i altre cop aixecàrem les ampolles. Aleshores, d'una carrossa plena de disfresses, sortí una veuarra de predicador:

—Així defenseu la llibertat de Catalunya?

I per això resaven les beates i estava exposat el Santíssim en totes les esglésies i cantaven el trissagi, i les persones morals se tancaven a casa per a no confondre's amb la turba! A la bacanal no's podia pendre ni un got de vi! I si ho feiem ens retreien la llibertat de Catalunya, com si no poguessim beure més que tot maleïnt a la memòria de Felip V.

Amb tota la llegenda dels balls de disfresses, succeeix igual. L'aventura de Carnestoltes, l'aventura de

la dona inesperada, no és més que literatura. Hi van les professionals, hi van la vella guàrdia que no surt mai i que's rendeix sempre, hi van les curioses que no volen més que mirar i no tocar, hi van els matrimonis per a recordar la joventut, i els amics tan sols per a poguer presentar-se davant del món en fraternal tolerància, hi van les que han fet promesa de passar pel mig d'un ball de màscares sense cremar-se, com una salamandra pel mig del foc. I el que no va amb dona, el noranta per cent de les vegades en surt sense, i si en troba una li fa pagar el gasto, o bé acaba contant-li tristeses.

En els meus records hi ha el d'una dona que va ésser companya de tota la nit del diumenge de Carnestoltes. Ballàrem, beguérem, ens abraçàrem, sortírem plegats, i quan ja en el cotxe jo em feia més apremiant, ella va dir:

—No pot ésser, no pot ésser. Tinc cinc fills. Figuri's.

Ella no volia, aprofitant l'absència del marit, més que una nit d'alegria, ballar un schotis, menjar un biftec, beure una mica de Codorniu, viure una mica de il·lusions i entornar-se'n a casa tan pura i tan mare de família com quan va llogar el dominò.

I gairebé totes les dones honestes que van als balls són com aquesta. No volen més que veure un ball de disfresses... i després morir, és a dir, enfonsar-se en la cuina i en la cambra nupcial. Si alguna cau, a l'endemà se'n va a resar davant del Crist de Lepant.

Si tingués un fill li aconsellariem que no se'n refiés mai del Carnestoltes. A les set del vespre, i per les Rambles, hi ha més temptacions i més aventures que a «Novedades» i a la «Bohemia». I gratis.

PARADOX

The right man...

El ball de l'Artístic ha fet tremolar de joia més el cor dels vells que no pas el dels joves. A l'últim—deien—tornem a trobar els balls de la nostra joventut, quan no teníem exacerbada el sentit del ridícul. A l'últim se disfressen els joves. A l'últim els pintors pinten elefants i jirafes de broma, en lloc d'interiors tristos i de camps amb boires.

—Això té tot l'aire d'una festa montmartresca—
es deien.

I ho tenia. I ho tingué més quan sortiren de l'arca de Noé les parelles d'animals. Ne sortiren moltes de parelles, però en canvi, no vàrem veure la vinya que s'emportà Noé.

El públic, tampoc va veure una cosa. Els peixos i les plantes marines i els corals i l'arca i el bus amb escafandra i destrat que l'obrí, si; però no pas el colom que Noé engegà per a veure si encara plovia.

Amb aquest colom el ball tingué un caràcter que enlloc del món podria tenir. Amb aquest colom se complia, ademés, la màxima anglesa que demana l'humor adequat per al lloc adequat.

El colom que va sortir de l'arca, era el pintor Colom.

Ingratitud

Aquests dies s'ha estat venent una d'aquestes «novelas» que Madrid està editant, exprimint l'insana curiositat del terrorisme barceloní. Igual que corbs, aqueixos editors es llencen damunt dels morts, fent de necròfags. Són els darrers paràsits del terrorisme.

La darrera «novela» està feta per un antic periodista barceloní, que va estar pres i que s'allunyà de Barcelona. En Martínez Anido accedint a pressions d'amics el posà en llibertat. El periodista li va significar el seu agraïment tan fervorosament que va acabar demanant-li un retrat amb la seva firma.

I ara aqueix retrat, sense la dedicatòria, ha aparegut en la portada de la «novela» que és un atac a fons contra En Martínez Anido.

Un altre dia, germà...

L'Emilià Iglesias—ex regidor, advocat, diu ell, diputat, i ex-pobre—no és pas un home de molta delicadesa. Si el fessin noble, que tot podria ésser, és segur que adoptaria aquella llegenda tan popular de «afarta'm i diga'm lladre».

Malgrat aquesta bona condició, indispensable a tots els que vulguin fer fortuna, hi han coses que no es poden aguantar, i encara que un no vulgui...

El Diluvio fa uns dies que se les emprèn contra el gallego cantant-li les veritats. Naturalment les veritats a un home que viu de la mentida no li poden ésser gens agradables. I l'home s'ha enfadat. I ha procurat defensar-se. En la seva defensa al·ludeix a L'ESQUELLA, s'ampara en L'ESQUELLA.

Això no ens sembla bé. A nosaltres que ens deixi tranquils. S'ha equivocat de porta. Aquells temps i aquells homes d'*El Diluvio* eren uns altres que els d'avui.

Avui no volem que ningú es valgui de nosaltres per a salvar la seva teulada. No ens fa cap engúnia el pensar que li puguin ensorrar a cops de pedra.

El Carnaval no existeix

Hem volgut anar a veure el Carnaval, que ara el fan a la muntanya de Montjuich. És molt possible que l'any que vé el facin a les Guilleries i l'agència Cook organitzi un servei de trens especials per a que la gent pugui anar a divertir-s'hi.

Nosaltres, que som de condició alegre i divertida, hem anat a la muntanya de Montjuich a veure el Carnaval. I hem vist, potser, quatrecentes mil persones, o cosa semblant. Hem vist un carro anunciant un motor elèctric. Un altre anunciant una botiga de robes. Un altre una destileria. Hem vist catorze cotxes amb dones embolicades en mantons de Manila. Aquestes dones reien i cridaven molt i tiraven boles de paperets. Hem vist també quatre mascarots, vestits amb robes velles i asqueroses. Però no hem vist el Carnaval. No l'hem vist enlloc.

I hem pensat: Ve't aquí que ha gent es passa l'any esperant el Carnaval, i no n'hi ha de Carnaval, no existeix, és una broma!

El senyor que perd la dentadura al tramvia

De tant en tant, i amb certa regularitat apareix en els diaris una nota donant compte dels objectes perduts al tramvia.

Al tramvia s'hi perden coses que nosaltres no ens podem explicar com se perden al tramvia i no en un altre lloc.

Per exemple: a nosaltres ens sembla molt estrany que una senyora perdi la cotilla al tramvia. El tramvia no és lloc adequat per a perdre la cotilla.

Però encara ens sembla més estrany que un senyor hi perdi la dentadura. I l'altre dia un senyor hi va perdre la dentadura!

Formal.

Ku-Klux-Klan

Ku-Klux-Klan és una secta misteriosa, un xic a lo pel·lícula d'episodis, que s'ha format a l'Amèrica del Nord. Aquesta secta que vesteix unes terribles vestes blanques, i té un terrible ritual, s'ha format per a combatre a sang i a foc l'expansió del catolicisme en general, i, en particular, del catolicisme jueu.

Es una mena de Inquisició, aquesta secta, no sancionada per l'Estat, una mena d'Angel Exterminador.

Sabem de bona tinta que Ku-Klux-Klan invadirà aviat Europa. A Barcelona començarà a actuar per Setmana Santa.

HISTÓRIES PER A PENDRE UNA COPA (1)

La màscara coixa

Un ball de disfresses. La sala plena de llum, de gent, de musiques, de crits, de rialles, de serpentines, de *confetti* multicolor.

Olor de paper, de roba d'envelat, de perfumeria, de carn suada.

En un *palco* una màscara. Va embolicat el seu cos, petit i bonic, amb un mocador de Manila florit de roses, de xinos i ocells exòtics. Té una mà, una mà petita i bonica, abandonada sobre el respall d'una cadira. Sota la taca negra i dramàtica de la careta, la boca, petita i bonica, és com una fruita.

La mascareta no es diverteix, té els ulls plens de tristesa. És una petita Venus trista.

Els homes la volten, l'omplen de paperets perquè no poden omplir-la de petons, la volen fer ballar, la volen tenir uns moments als braços. Però ella somriu i diu que *no*, que *no*, i els seus ulls es tornen més tristos.

Perquè la petita Venus és coixa.

OSCAR

(1) Per a llegir mentre us beveu una copa.

EL PI DE LA PLAÇA DEL IDEM

No sabem si pensant amb el «Pi de Formentor» o amb el «Pi de les tres branques» o amb aquells versos que diuen

*Arbol nacido en la heredad paterna,
Arbol sagrado, centenario pino,
Cuando me acoges en tu verde sombra
Mi corazón palpita más tranquilo,*

el cas és que els nobles veïns de la vella Plaça del Pi fa anys que volen tenir un pi.

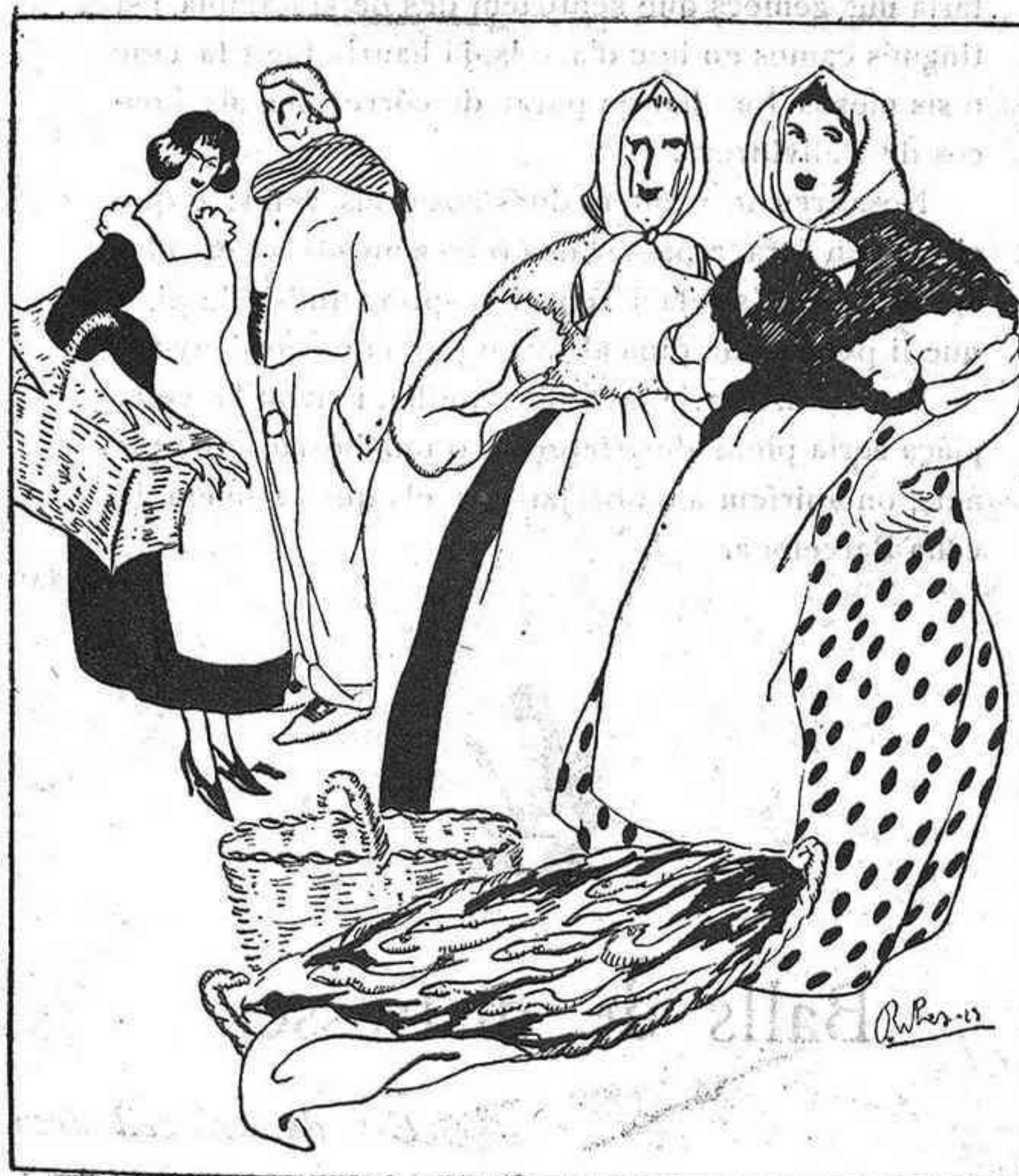
Ja un nostre bon amic, i nosaltres altres vegades, havíem parlat dels pins difunts, que Déu hagi perdonat, que hi havien hagut a la tal plaça.

El que ara tenen al Matadero, no creiem que hagi nascut ni a cap *heredad paterna*, ni arribarà mai a *centenario*, ni que *acoga* a ningú *en su verde sombra*, ni que faci *palpitar corazones*, ni res que s'hi assembli.

El tal pi no sols no vol créixer, sinó que's va morint de set, de solitud i d'enyorament. Li han posat croses, li han posat cotilla, mirinyac, fil-ferros, fustes i puntals; l'han ficat a dintre d'un galliner; l'han regat amb vi de quina, amb oli de fetge de bacallà; el

—Que en fa de temps que hauries d'ésser fora, noi!

—Ja ha arribat la nostra: la Quaresma
—I cal Si ara tothom té butlla!

LA TRAGÈDIA DE PIERROT

—Me sembla que no m'he divertit!

reguen cada dematí amb sis vasos de llet concentrada, però ell, el pobre, vinga enyorar el bosc i vinga esclarissar-se-li les branques, i vinga plojar fulles a terra fins que quedarà desplomat.

El pobre pi avui és la tristesa de tota la Plaça del Pi i de tots els carrers de l'entorn. Si tingués veu faria uns gemecs que sentiríem des de la Rambla, i si tingués cames en lloc d'arrels, ja hauria fugit fa cinc o sis mesos i no hauria parat de córrer fins als boscos de Vallvidrera.

Nosaltres aconsellem dues coses als veïns: o que el treguin fora a passar dos o tres mesos a Les Planes per a que's refaci fent-li respirar fulles de pi, o que li portin una pinya al costat per a que no s'enyori.

Potser arribaria a tenir família, i aviat la vella plaça seria plena de criatures, o una bosquíria de pinets, on aniríem a ombrejar-nos els que estimem la vella Barcelona.

XARAU

Balls de disfresses

Els de «Novedades»

Els balls de disfresses organitzats al teatre de «Novedades» han sigut fins ara els que se'n han endut la

palma. Allà hi ha hagut de tot: bona música, bones màscares i molta alegria.

Els balls del «Novedades» és-lo únic que a Barcelona ens queda del Carnaval, d'aquell Carnaval que havia sigut famós. *Algo es algo.*

El de l'«Apolo» de Badalona

El passat dia 11 es va celebrar al casino «Apolo» un esplendíssim ball de disfresses. Abans, es reuniren en un sopar en honor del jurat calificador els senyors Santiago Rusiñol, Maurici Vilumara, Salvador Alarma, Antoni López, Lluís Capdevila, Amigó, Palanca, Poch, Font, Estapé, Aymerich, Badia, Puig, Capuz, Navarro, Martí i Borrás.

Tant en el ball, ple de disfresses vestides amb distinció i bon gust, com en el sopar, va regnar franca alegria.

LICEO

Diumenge tingué lloc la darrera funció de la temporada. Es representà *Tristany i Isolda*, del mestre Wagner. No cal dir que l'èxit fou grandios com sempre.

— El proper dia 22, a la nit, donarà el seu primer concert el genial pianista Emil Satter. Fins ara tot fa preveure que l'èxit d'aquests concerts serà complet en tots els aspectes.

TIVOLI

Finida l'actuació del gran actor Ermette Zacconi, el prop vinent dia 16 debutarà la companyia de la simpàtica Esperança Iris, poguent-se assegurar que serà una de les millors temporades d'opereta.

ROMEÀ

En aquesta casa res de nou a no ésser la propera actuació de l'actor francès Gemier, qui donarà tres úniques funcions interpretant *Tartufe*, de Molière; *L'Autoritaire*, d'Henry Clair i *La Rabouilleuse*, d'Emile Fabre, sobre la novel·la de H. de Balzac. La primera d'aquestes tres funcions tindrà lloc el dia 25 del que som.

GOYA

Madame Butterfly, drama que divendres passat estrenà la companyia de Na Carme Oliver Cobeña, és prou conegut de tothom per les vegades que s'ha representat armonitzada, més o menys, amb música d'En Puccini, que creiem inútil parlar de lo que's refereix a l'obra.

La interpretació que hi donà la companyia de la jove actriu Na Carme Oliver Cobeña, en conjunt, fou excel·lent.

No obstant, cal dir que no és pas aquesta mena de personatges els que més escauen a la simpàtica actriu que amb tant d'èxit vé actuant an aquest teatre.

Madame Butterfly, malgrat tot, obtingué un gran èxit.

POLIORAMA

Divendres passat s'estrenà la comèdia *El cura de Longueval*, obtenint un respectable èxit, al que contribuí en gran part la interpretació que els d'aquesta casa donaren a dita obra.

— Per a molt aviat s'anuncia l'estrena de la comèdia en tres actes d'En Manuel Linares Rivas, *La mala ley*.

ESPAÑOL

Un altre vodevil ha vingut a augmentar la sèrie. *El meu nano* no es diferencia gran cosa dels seus companys de classe. Unes escenes més o menys ben combinades, quatre frases groixudes i avall. El públic hi riu molt.

Els de la casa posaren tota la seva voluntat en la interpretació

NUEVO

Acabada l'actuació de la companyia argentina Muiño-Alippi, la que tants grans èxits ha recollit, dimecres debutà la gran companyia de Ballets sobre gel, Charlotte-Kreckow.

Creiem que'l públic sabrà correspondre als sacrificis d'aquesta empresa i seguirà com fins ara omplint el teatre per a admirar tan original espectacle.

CÓMICO

Dissabte tingué lloc la represa del famós drama social, d'En Fola Igúrbide, *El Sol de la Humanidad*.

Aquest drama malgrat i les vegades que ha sigut representat, obtingué un èxit esclatant, veient-se En Rojas obligat a dirigir la paraula al públic per a calmar l'entusiasme, al finalitzar l'obra.

Res, que'l teatre rus està a l'ordre del dia. Endavant doncs.

COMEDIA

Dissabte i diumenge es representaren les famoses obres *La casa tranquila* i *Els paranyes de l'amor*, obtinguent una i altra excel·lent acollida, mercès a la interpretació que ambdues donà la companyia Claramunt-Adrià.

MUSIQUERIES

Associació Intima de Concerts.—Divendres passat tingué lloc el nové concert de la important sèrie que vé organitzant aquesta Associació.

Anà a càrrec del Trio de Viena, veritable encert per a poguer fruit amb tota veritat de les bel·leses que ens llegaren els mestres Beethoven, Schubert i Brahms.

Els senyors Leo Sirota, Robert Pollack i Frederic Bauxbaum que componen l'esmentat Trio, són tres musics de veritable empena i que saben fer sentir integrament a l'auditori el sentiment de les obres que executen.

Llàstima, això si, al fred!

—Per al divendres, dia 23, hi ha anunciat el desè Concert a càrrec del pianista Alexandre Ribó.

Memorias de un vagón de ferrocarril. Novel·la de l'Eduard Zamacois. «Renacimiento». Un volum, cinc pessetes.—Heu's aquí un llibre interessantíssim baix un aspecte: el de l'amenitat. Pocs llibres hem llegit tan amens com aquesta última novel·la d'En Zamacois, un dels escriptors de producció més quantiosa i que, al revés d'altres, ha sapigut sempre renovar-se, no amanerar-se mai.

Les *Memorias de un vagón de ferrocarril* pertany a la última «manera» del novel·lista, i és un llibre irònic, amarg, trist. Aquell vagó de ferrocarril és un petit món mòbil i reduït que córre les vies d'Espanya portant l'alegria, la tristesa, el crim, l'amor, el cansanci i el desengany d'un cantó a l'altre. Heu's aquí la novel·la. Una novel·la en la que no hi passa res, però en la que hi passen tantes coses!

L'estil és fàcil, amable, elegant.

A la sombra de las muchachas en flor. Novel·la de Marcel Proust. Traducció de Pere Salinas. «Colección Contemporánea Calpe». Dos volums, deu pessetes.—Marcel Proust, mort fa poc, era un dels quatre o cinc escriptors més interessants de França. D'ell coneixíem una novel·la—*Du coté de chez Swan*—que ens deixà un regust deliciós. Ara ens vé a les mans *A la sombra de las muchachas en flor*—*A l'ombre des jeunes filles en fleur*—i la seva lectura ha sigut una magnífica festa espiritual per a nosaltres.

Poques vegades hem llegit un llibre tan sùtil, tan elegant. Aquests dos elements: la subtilesa i l'elegància, amb un altre: la tristesa, una tristesa opaca, en to menor, són els que prenen més relleu en l'obra, molt reduïda, molt escassa, de Marcel Proust. *A la sombra de las muchachas en flor*, quina traducció és molt acurada i respectuosa, és un dels llibres més interessants i agradables que hem llegit de fa molt temps ençà.

ALFA

N. de la R.—En aquesta secció parlarem detingudament de tots els llibres que ens enviiïn.

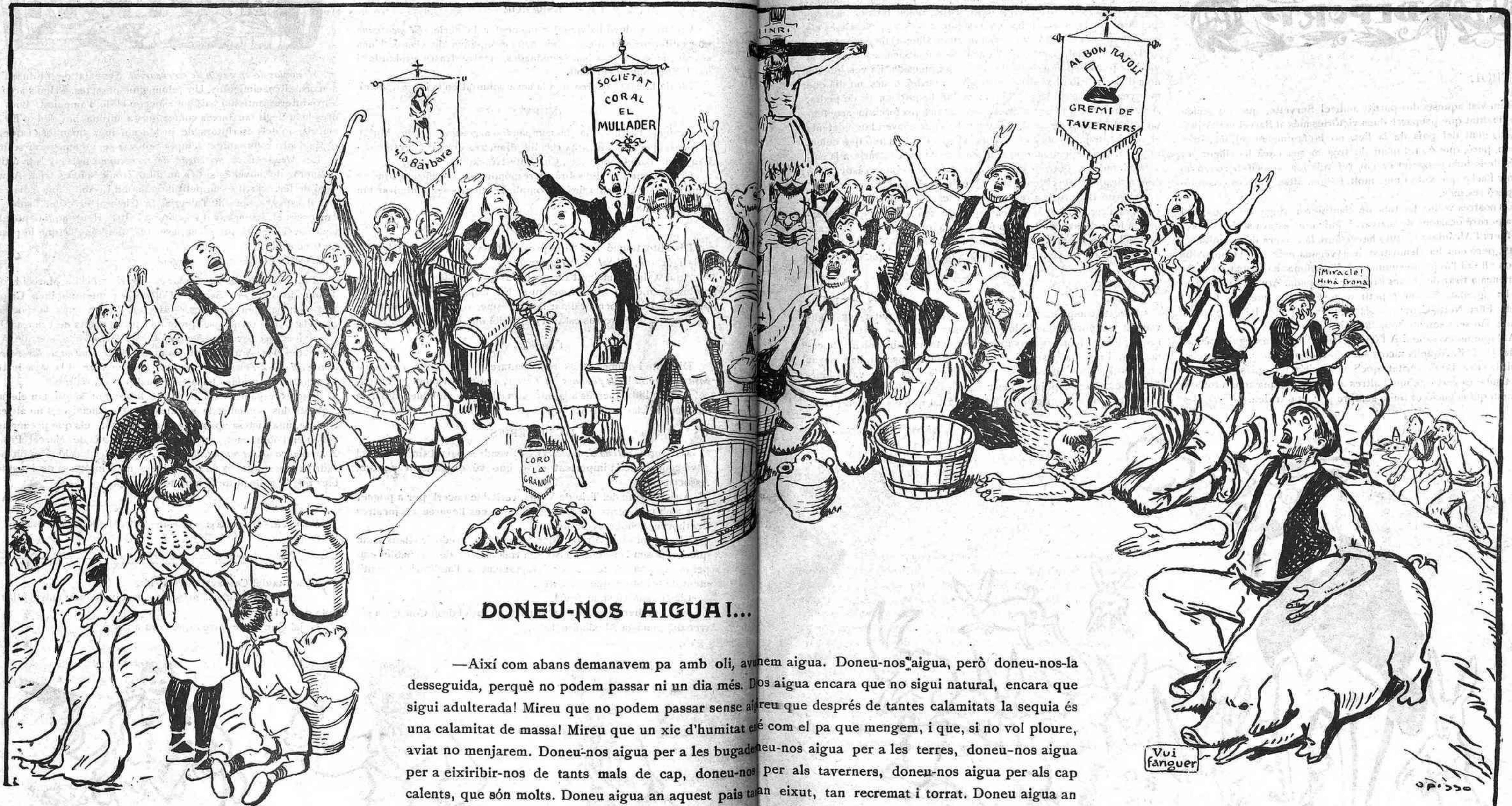
D'una nota del Carnaval de Madrid:

«Se vieron muchas máscaras, predominando entre ellas la nota de mal gusto».

Ja, ja! Que es pensaven que eren a Niza?

L'Emillano.—«Lo que va de ayer a hoy.»

DONEU-NOS AIGUA!...

—Així com abans demanavem pa amb oli, avui demanem aigua. Doneu-nos aigua, però doneu-nos-la desseguida, perquè no podem passar ni un dia més. Donem aigua encara que no sigui natural, encara que sigui adulterada! Mireu que no podem passar sense aigua, i després de tantes calamitats la sequia és una calamitat de massa! Mireu que un xic d'humitat és com el pa que mengem, i que, si no vol ploure, aviat no menjarem. Doneu-nos aigua per a les bugades, doneu-nos aigua per a les terres, doneu-nos aigua per a eixirir-nos de tants mals de cap, doneu-nos aigua per als taverners, doneu-nos aigua per als cap calents, que són molts. Doneu aigua an aquest país tan eixut, tan recremat i torrat. Doneu aigua an aquest país, que si bé diuen que és mort, 'encara bellu

EL DEPORTS

FUTBOL

Hem vist aquests dos partits amb el Servette, que no tenien altra finalitat que preparar dues victòries més al Barcelona. Aquella bona gent del país de la llet, no ho fan malament; nosaltres creiem, però, que de tot quan de tres mesos ençà ha vingut per ací és de lo més lleugeret i no'm refereixo a velocitat. Tenen un senyor Pache que xuta i juga molt, i algun altre jugador passadoret, però res més.

Els nostres volien fer tots de Samitier i vinga fer monades i vinga perdre ocasions de marcar. L'únic que estava seriós i anava al grà era l'Alcántara (a qui l'haver finit la carrera dóna molta serietat), però ens ha demostrat una vegada més que ja no arriba allà on ell era l'únic. Resumint, el Barcelona ha acabat els clubs i comença a tirar de recurs i repetir la jugada. Aquesta vegada no ens ha agradat. Si vol repetir a gust nostre, que ens porti a Sparta, Fürt, Notts-County, etc.; aquells ho feien bé i a gust de tothom. Ho sent senyor homenatjat?...

Ah! que no ho saben? A l'últim l'Europa va aconseguir vèncer als del U. T. E. Aquells xicotets són molt tossuts i per fi han aconseguit la seva. Bé és veritat que'l vent s'ho feia quasi bé tot sol, mes també és cert que uns i altres es jugaven una copa i tothom sap amb quina afició es lluita sempre per aital trofeu.

Una altra notícia sensacional. L'equip nacional francès, batejat amb el bonic nom de París, ha vençut per dos a un a una selecció espanyola... de Guipúscoa a là que li mancanven només.. que l'Arbide, En Patricio i En René Petit, quasi bé res... Els comentaris de la premsa francesa seran deliciosos. Nosaltres els contestem amb el crit català (traduït, naturalment) de *pagesos*.

De campionat, només que'l partit Español-Sans, acabat amb la victòria per l'Español, encara que sembli mentida. Es veu que els nois d'En La Riba han de perdre per a anar bé, doncs un dia que guanyen, a la sortida els hi fan malbé l'equip a cops de pedra. Així comprenc que per a evitar discussions prefereixin acontentar a l'adversari i deixar-lo guanyar. Ells que anaven tan contents al veure que ja no perillen d'anar al grup B. Es allò que deiem de la cultura deportiva, que aquesta vegada és contrària a la cultura ciutadana, perquè com a ciutadans mereixen càstic, però com a tiradors mereixen premi. Què els hi darem?...

Al grup B., tornen a restar cara a cara els dos pinxos de la colla, el Terrassa i el Martinenc, que he sentit a dir que ja s'esmolen les urpes per a fer més feina. Ara que jo, per la tranquil·litat del grup A., més m'estimaria que guanyés el Martinenc, perquè això d'anar a veure partits a fora de casa m'empipa molt.

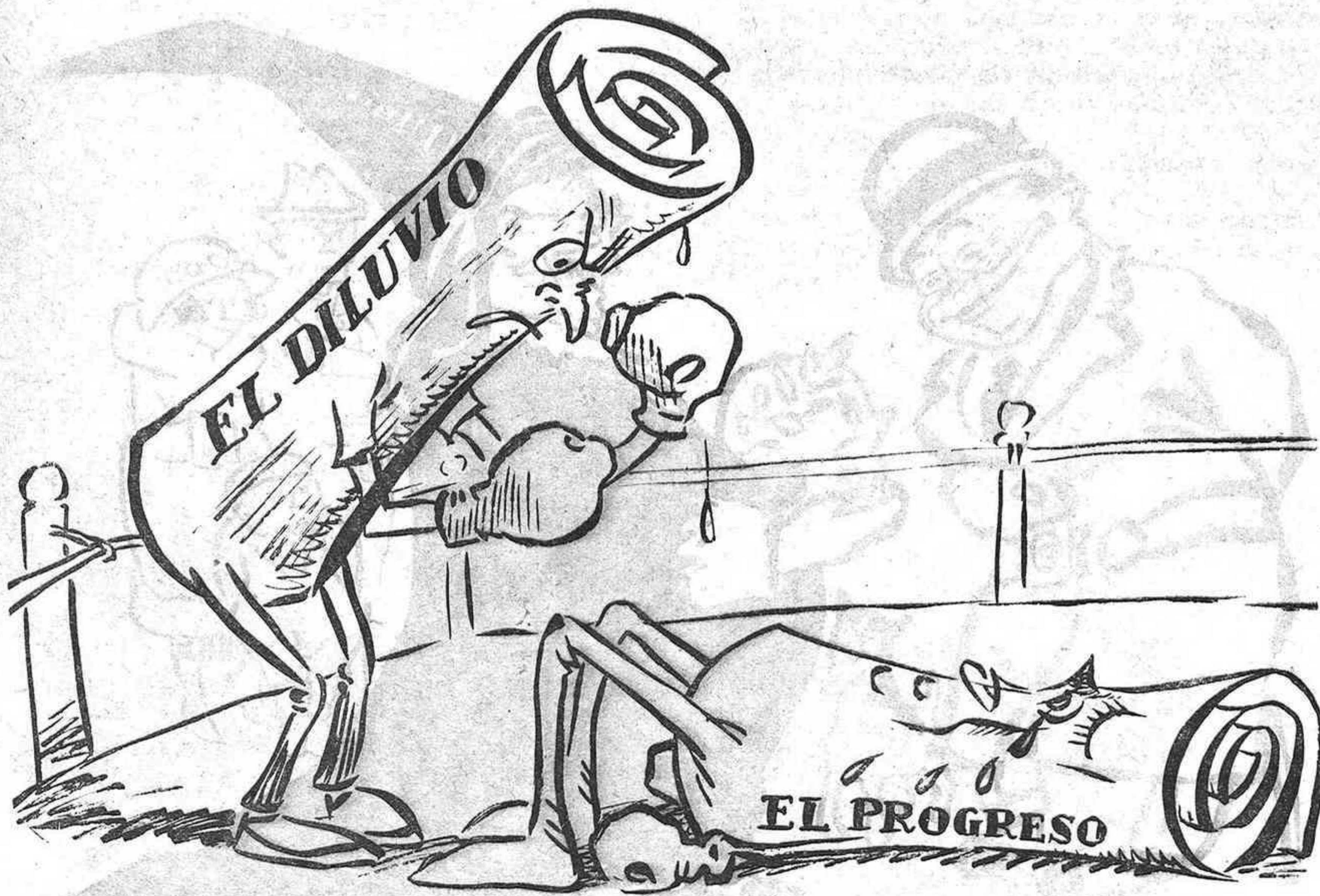
LAWN-TENNIS

Aquests campionats, qual comitè no's dignà invitar-nos segurament per por de que hi hagués massa gent, han transcorregut sense pena ni glòria, guanyant els que tothom sabia abans de començar. Llàstima gran que'l nostre gran Alonso no hagi pogut arribar-hi, doncs estem convençuts de la seva gran valua i ens dalim per a veure pujar aquest altre graó al deport ibèric. En Crochet torna a ésser campió (bé és veritat que els Tilden i com-

ELS ALCALDES DE REIAL ORDRE A MUNTANYA

—Crec que amb arròs estarien millor.

UN MATCH DE BOXA

Nock-out!...

panyia li han cedit el lloc) mes nosaltres creiem que En Manuel Alonso pot donar-li un seriós disgust.

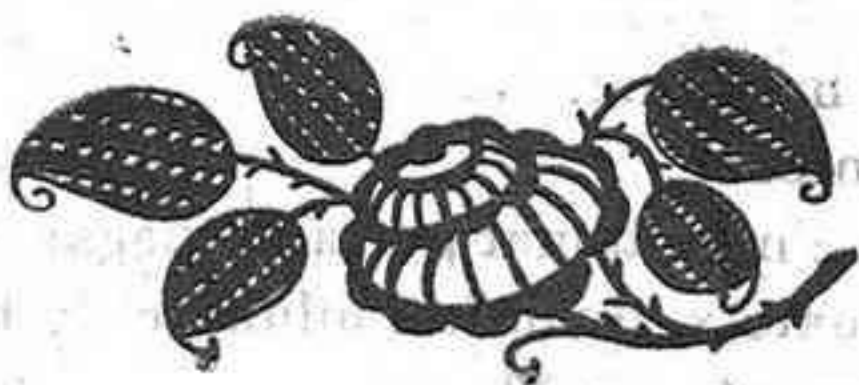
Qui té gana, somnia pa...

BOXA

Aquells campionats d'Espanya, aigua poll. En Ferrand ja ho era abans de pujar al cercol, doncs En Vallespin amb molt bon acord va pensar que això d'aprimar-se ara que vé la Quaresma era mal negoci i va renunciar-hi. Així és que el nanet d'En Ferrand és el campió de totes les mosques d'Espanya, i sap ventar-les que és un «contento». Ara que dalt del ring el van descalificar per no arribar-hi. En Blind i En Villar varen deixar-ho tot en ordre tal com estava i varen fer un bonic combat amb match nul, quedant per ara en mans del mateix.

Dels no-campions En Garcia-Garrofé no es feren res. En González va estunyinar an En Cola sense arribar, però, a descolcar-lo, i En Martínez va fer plegar an En Deprades a qui l'àrbit, compadit, li va ensenyar el camí de casa. Ben concorregut, ben arbitrat i ben organitzat per la Federació tot el tinglado dels campionats. I que consti que parlem de la Federació perquè és una cosa corrent el reprovar als directors quan fan bunyols, i també creiem que deu ésser-ho el alabar l'actuació dels actuals directius de la boxa i particularment la del entusiasta *capità romano*.

S... O... S..

UN XICOT TREBALLADOR.—PINTURA ESBLAIMADA.—ALTRES EXPOSICIONS

Manoi, i què trescador és En Pepet Guiteras! Aneu a «Câ'n Parés» i trobareu tota la sala plena de pintures d'aquest xicot. D'això en dic fer feina i pintar amb entusiasme sense por del sol, ni del vent, ni del què diran.

A mi m'agrada d'allò més la pintura d'En Guiteras, perquè la trobo feta amb sinceritat; devegades la veig una mica dureta, altres bon xic descuidada, però sempre enfocada amb encert i amb un bon sentit del natural. És tracta d'un artista que té pasta i que anirà lluny. Vès si hi anirà, que ja vé de Roma passant per Xàtiva. A la ciutat papal ha pintat els jardins de *Tívoli*; d'*Este i del otro* que diria un autor de *gènero chico*, amb una grapa que prou la voldrien més de quatre modernistes ensopits.

Devegades En Guiteras perd la seva personalitat, però sempre amb un cert bon gust, com es veu en *L'escala de les quaranta cinc fonts*, per partida doble, *Les ruïnes del teatre grec* i *El jardí de ma casa*; altres cops se'n va cap En Galwey dels primers temps, com

—Ja se'l pot mirar, ja, pobre Carnaval, que d'aquesta no s'en aixeca!

en *L'hortet de casa* i *Mes d'abril*; altres, en fi, no's recorda de ningú i tira al dret, fent coses boniques per l'estil de *Rentant a l'ombra*, pintura ben armonitzada, *La font del Cardenal* i el *Carrer de Sant Didac* que acusen valentia.

Es un noi, doncs, que té aptituds i ganes de fer via pel bon camí. No seré pas jo qui l'entrebanqui. Amunt i crits!

Allí aprop d'ell En Paús exposa una colla de pintures virolades que volen ésser paisatges, però que, sense arribar-hi, tenen un valor decoratiu ben aprofitable.

**

Jo suposo a la senyoreta Maris, a judicar per l'exposició de quadros a l'oli a «La Pinacoteca», maca, blanca, fina i ròssa. Ço deu ésser la causa de que pinti d'una faisó esblaimada i tremolenca com si el sol li acluqués les parpelles i no li deixés veure l'esclat de les nostres coloracions; car la senyoreta Maris ha vingut de lluny, del cor de la vella Europa, i l'enlluernen, es veu, les claretats meridionals.

Ja s'hi farà, de restar entre nosaltres, i la seva pintura anirà guanyant en força i seguretat; ara mateix en la *Catedral de Sant Feliu de Girona*, en el *Barri de pescadors* d'Algosta i sobre tot en l'*Arbreda de Ricinis*, s'hi descobreix un lloable desig d'adaptació dintre d'una gran ingenuïtat dolçament femenina.

**

En Nasi Genover ha vessat a les «Galerias Dal-

mau» tot el *gènero* que tenia al taller per tal de vendre quelcom. Mes els pocs *amateurs* que entren en aquella casa trista, en veure les pintures d'En Genover, arrufen el nas i se'n entornen sense treure les mans de la butxaca.

I és llàstima que En Genover no vulgui llaurar dret perquè té qualitats de paisatgista modern i podria fer coses més interessants que les que exposa. *Llofranc* i *Marina* així ho anuncien.

**

A les «Galerias Laietanes» hi ha una exposició de pintures velles: Fortuny, Vayreda, Martí i Alsina, Simó Gómez, Urgell, (pare), Navarro, Berga, Boix, Lucas, Plasència, etc., etc.

Gallina vella fa bon caldo.

C. ARBÓ

Diàleg caçat al vol:

—Escolti; és veritat que En Cambó ja no fa d'advocat?

—No, senyor; en fa de les companyies a les quals assessora.

—Llavors no s'haurà donat pas de baixa del Col·legi d'Advocats!

—Si, senyor; se'n ha donat.

—Doncs, no ho entenc!

—Es ben senzill; se'n ha donat per a no pagar la contribució, augmentada per ell mateix, quan fou ministre de Finances.

—Quin talent té aquets xicot!

Escena matinal

No hi havia dia que En Rodoreda es llevés de bon humor. Es vestia rondinant, esmorzava rondinant, i baixava les escales per a anar a l'Oficina, rondinant.

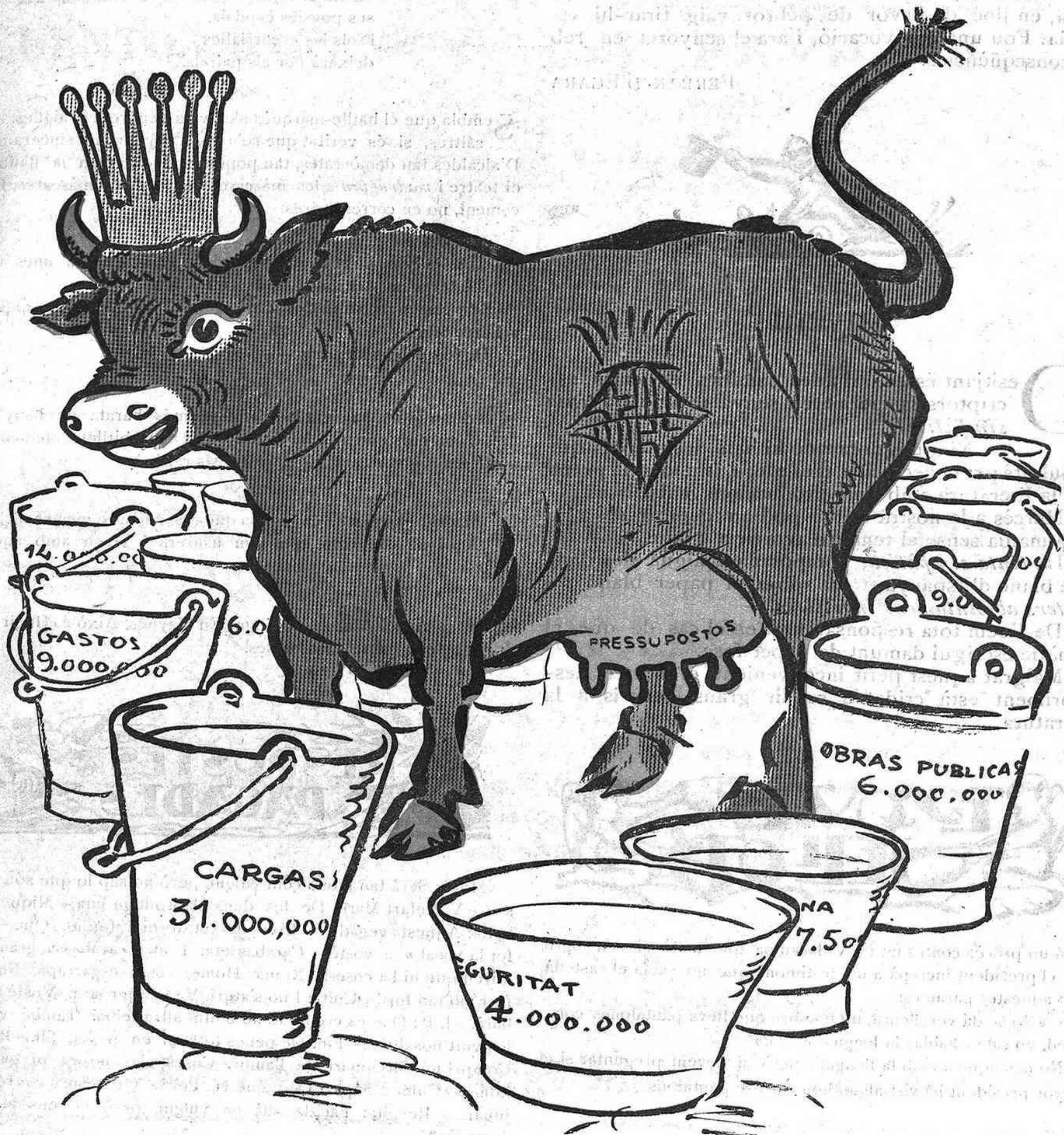
Demés de rondinar es llevava a les nou menys cinc i tenia d'anar depressa per a no fer tard.

Un dia s'aixecà molt dematí, cosa que estranyà

molt a la seva dona. Esmorzà lentament i alegrement. Després tot fent un cigarret, es posà a cantar amb veu baixa i anà pujant amb veu clara i ben timbrada, fins que feu tremolar els vidres.

Per variar, xiulà una marxa marcial, i no parà fins ésser al carrer.

Quan la seva dona quedà sola va començar a malpensar. Què significava aquella sobtada alegria? Els homes són tan enganyadors, que desseguit s'imaginà coses espantoses. Si ell... Oh no! No era possible. Quasi plorava al pensar-hi!

La vaca municipal.—Si que he caigut en bones mans, si!

Per a esvaïr mals pensaments, va anar a la cuina per a confiar-se amb la serventa i li digué:

—Mai l'havia vist en aquest estat. Has sentit, quina manera de cantar i xiular?

La serventa es posà a plorar com una lirona, i la senyora no endevinava quina correlació hi havia entre el bon humor del seu marit i els plors de la minyona.

—Què tens?—preguntà la mestressa.

—Oh! m'estimaria més no dir-li! Li demano perdó, però jo no puc guardar més el secret...

—Parla! Què et passa?

—Doncs si, senyoreta! Ahir, al tirar la pasta a l'olla, en lloc de llevar de pebrot vaig tirar-hi escaiola. Fou una equivocació, i ara el senyoret en reb les conseqüències.

FERRAN D'EGARA

Invent

Desitjant ésser útil a les famílies de certs escriptors ens permetem senyalar la nostra tinta simpàtica.

Ningú ignora que hi han desgraciats que impulsats per la necessitat d'escriure, inunden la premsa i la literatura amb llurs produccions malaltisses.

Mercès a la nostra tinta, podran dedicar-se a la seva mania sense el temor d'avorrir a ningú.

La tinta simpàtica, composta d'aigua destilada i de blanc d'Espanya, traça sobre el paper blanc caràcters absolutament invisibles.

Declinem tota responsabilitat en el cas de que el llunàtic escrigui damunt de paper fosc.

Malgrat aquest petit inconvenient, el nostre descobriment està cridat a rendir grans serveis a la literatura.

En un procés contra un tal Villacampa que matà al seu sogre, el president increpà a un testimoni que no sabia el castellà, amb aquestes paraules:

—«No se dá vergüenza, un hombre que lleva pantalones como usted, no saber hablar la lengua oficial?»

No ens fiquem amb la llengua, però si devem preguntar si el senyor president ha vist algun home sense pantalons.

◇◇

Es un autor dels més nuls que corren per Catalunya i que fa poc acaba de publicar un llibre quasi illegible.

L'altre dia deia a l'Ateneu:

—Ja és traduït en anglès i en francès.

—No li manca més que una cosa— digué un oient.

—Què?

—Que'l tradueixin en català.

◇◇

Els catalans de l'illa de Cuba han organitzat uns Jocs Florals per al primer diumenge de maig en quin cartell hi abunden els premis de cent dolars.

Que fa, doncs, el Consistori dels nostres vells Jocs Florals?

No veu que tots els poetes en sentir olor de rals enviaran cap a Cuba ses poesies capdals, i sols les escorrialles deixarà per als pairals?

◇◇

Sembla que el batlle-marquès s'en va a pendre les aigües. No saltres, si és veritat que se'n va, l'enyorarem sincerament. D'alcaldes tan demòcrates, tan populars, que toquen la flauta en el teatre i *madruguen* a les màscares dels balls de màscares, francament, no en corren gaires.

◇◇

Ales Galeries d'art Henri Manuel de París, exposa unes teles l'interessant artista català Isern i Aliet.

Segurament li haurà donat més glòria i més profit que exposar a Barcelona.

De lo que ens alegrem.

◇◇

No diran quina ha sigut la disfressa més barata de l'any? La d'una noia que s'ha fet tot un vestit amb bitllets alemanys i austriacs i li ha costat, tot el vestit, sis rals!

◇◇

A Madrid han mort a un policia que era, ademés, mestre d'obres. Aquí en coneixem que són usurers i viuen amb aquella alegria!

◇◇

Se'n ha anat l'Alèlla i ha vingut En Maynés. Això és fugir del foc per a caure a les brases!

Mono: Serà tan mono com vulgui, però no sap lo que són versos.—V. Refart Marí: De les dues n'aprofitem una.—Miquel Ribalta: Aquesta vegada ho trobo fluixet; torni a fer-ho. Que li ha fet la vocal *u* a vostè?—Carabasseta: I una carabassa gran no? Mireu que hi ha coses!—Ninus: Home, vostè esgarrapa. No tan fort, no tan fort!—Cuita: I no s'aturi. Va bé per ara. Vostè arribarà.—J. P: Que es creu que no tenim altra feina? També volem les vuit nosaltres.—Fin: De penes tothom en passa, fill.—Piulet: Compri un diccionari de l'amor. Coses així no es pregunten, home!—Cumes: Espera l'any que vé. Per la Quaresma convé dejunar.—Revolta: Facci-la allà on vulgui, però no ens atabali, comprèn?

NOVEDAD

UNA CUALQUIERA

Novela del CABALLERO AUDAZ

Un tomo en 8.º

Precio: 5 pesetas

CUENTOS BATURROS

Por GASCÓN

Precio de la obra:

Pesetas 2'50

EL PAVO REAL

Por EDUARDO MARQUINA

Precio de la obra:

Pesetas 5

EDUARDO ZAMACOIS

Nueva edición refundida por el autor

PARA TI....

PRECIO:

Pesetas 5

LOS LIBROS, COMO TODA PRODUCCION HUMANA, LLEVAN SIEMPRE, DE MODO INCONFUNDIBLE, EL SELLO DE LA ÉPOCA QUE LOS PRODUJO

La celeberrima *ENCICLOPEDIA ESPASA*, portento de ciencia y de erudición, maravilla tipográfica de nunca igualada belleza, es la obra culminante de nuestro siglo. No hay diccionario enciclopédico alguno en el mundo que le supere en extensión ni en modernidad; y de él han dicho la crítica y los técnicos que es la Enciclopedia más perfecta y completa de cuantas se han publicado hasta ahora

SOMÉTALA USTED A COMPARACIÓN

y si desea examinarla cómodamente, véala en la librería de Antonio López, Rambla Centro, 20

Van publicados 48 tomos: Precio al contado: Pesetas 1528 - A plazos: Pesetas 1692

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, además 30 céntims per a certificat. Als corresponsals se'ls otorguen rebalizes.

L'època que a Espanya sempre té actualitat.

LA QUARESMA